

Een streekroman moet goed aflopen

■ **HAREN** - De schrijfster werkt aan haar dertiende streekroman. Ze voldoet aan dezelfde eis: „Het moet goed aflopen. De mensen willen ontspanning en geen slapeloze nacht als ze het boek dichtgeklapt hebben. Ze moeten opgelucht adem kunnen halen.”

Door **Barend Strang**

Ynskje Penning (46) woont en werkt in Haren. Vanaf vandaag publiceert deze krant haar boek Hoogland als feuilleton. Het gaat over een Groningse boerenzoon die trouwt met een getalenteerd pianiste. Boerderij en huwelijk of muzikale carrière? Ziedaar het probleem.

„Ik schrijf moderne streekromans. Ze spelen duidelijk in het nu. In Hoogland gaat het over een geëmancipeerde vrouw. Ik wil de streekroman uittillen boven het idee van de dertiger en veertiger jaren.”

Ynskje Penning is Haagse van geboorte. Op haar vijfde verhuisde ze naar Norg. Haar Friese voornaam heeft ze van haar grootmoeder, telg uit een Fries-Gronings boerengeslacht. Kunstzinnig was ze van jongsaf. Eigenlijk wilde ze naar de kunstacademie, maar van haar vader moest ze een degelijk beroep leren. Het werd het onderwijs.

Toen ze een jaar of vijftien was, ontdekte ze bij een beroepentest dat er ook 'schrijver' op het lijstje stond. „Dat heeft me nooit meer losgelaten. De kracht van het woord is heel belangrijk in mijn leven, het vormgeven aan iets dat heel diep in me leeft. Als ik geen gelegenheid zou hebben mij creatief te uiten, zou ik me ongelukkig voelen. Het is een wezenlijk onderdeel van mijn bestaan. En ik kán er wat mee. De uitgevers wil-

len mijn boeken graag hebben en ik exposeer en verkoop mijn beelden. Ik leid een enerverend en ook heel gelukkig bestaan.”

Zo'n twintig jaar geleden stond Ynskje Penning voor de klas op de lagere school in Hoogkerk. Omdat ze daar met nogal wat kinderen met leermoeilijkheden te maken had, begon ze zelf met het maken van speel-leermiddelen. Uitgeverij Van Gorcum zager brood in. Daarna volgde Kok Educatief. Ze schreef een hele serie boekjes, niet alleen voor moeilijk lerende, maar ook voor buitengewoon intelligente kinderen.

Met haar eerste kinderboek kwam ze bij Uitgeverij Kluitman terecht, die vervolgens vroeg om een streekroman. Sinds het eind van de jaren tachtig schrijft ze ook voor Uitgeverij West-Friesland. Inmiddels maakte ze haar studie geschiedenis af en voedde ze haar dochter op.

Kinderboeken

Jaarlijks schrijft ze een streek- of familieroman. Daarnaast werkt ze aan kinderboeken en aan een geschiedenisserie, waarvan begin dit jaar het eerste deel verscheen. In De Slag bij Ane wordt verhaald van de dappere Drenten die onder leiding van de burggraaf van Coevorden het leger van de bisschop van Utrecht verslaan. „Het was een prille vrijheidsstrijd in het jaar 1227. Ik wist niet dat die slag zo leefde onder de huidige bevolking. Historische feiten spreken erg aan. Dat merkte ik pas toen het boek uit kwam.”

Meer dan veertig boeken schreef Ynskje Penning tot nu toe, waaronder de streekromans Huis van Geluk, Fokkemaheerd, Gronings End, De Weg Terug en Het

Huis onder de rode Beuk. Uiteraard weet ze dat er veelal denigrerend wordt gedaan over het genre. „Het wordt verguisd. Kom ik ergens dan kijken de mensen me vanuit hun ooghoeken gek aan... Want die heeft geschiedenis gestudeerd, is met een professor getrouwd en schrijft dan streekromans... Horen ze dat je ook kinderboeken schrijft, dan valt het weer mee...Ik vind dat de streekromans en familieromans hogelijk onderschat worden. Het is een vak op zich, met eigen regels. In Amerika bestaat er geen onderscheid tussen literatuur en streekromans. Hier is dat wél binnengesloten. Op de een of andere manier is het genre in discredit gebracht. Onterecht. In de bibliotheek worden streekromans het meest uitgeleend, vooral aan ouderen. Hier in Haren kan ik mijn eigen boeken nooit vinden. Zoveel worden ze gelezen. Ik voel me geen ondergeschoven schrijfster. Ik ben blij dat ik de mensen een paar uur uit de sleur kan halen, ze kan laten ontspannen, hun geest tot rust kan laten komen. Daarvoor is een boek een geweldig iets.”

Thema's en personen ontspruiten geheel aan haar fantasie. „Ik gebruik in principe geen dingen die ik hoor of zie. Ook om mensen te beschermen. Ik vind fantasie ook veel leuker. Maar ik weet hoe de mensen in mijn boeken er uitzien, hoe ze leven en denken. Ik probeer hun karakter in volle glorie naar buiten te brengen. Het gaat altijd over tegenstellingen, de strijd van de een tegen de ander, over liefde en haat, over trouw en ontrouw. Die eeuwige thema's zijn buitengewoon belangrijk in het leven. Daar verpak ik mijn verhalen in. De mensen putten er moed uit, ze gaan

erdoor relativerend nadenken over hun eigen problemen. Een positieve instelling is heel belangrijk in een streekroman. Maar je moet er ook spanning in houden, zodat de mensen verder wil-

len lezen. Er moet wel wat gebeuren. Het moet niet saai zijn.”

Ynskje Penning bewondert Willem Frederik Hermans en Jan Wolkers. Beroepshalve leest ze ook veel

boeken van collega's in haar eigen genre. „Zo'n streekroman met al het lief en leed van een hoofdpersoon lees ik met plezier. Dat ze goed aflopen, vind ik prettig. Dan kan ik rustig gaan slapen.”

◀ Ynskje Penning: „Ik ben blij dat ik de mensen een paar uur uit de sleur kan halen.”

Foto: Harry Tielman